

ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL ALBA IULIA  
SECTIA PENALA  
Dosar nr. (.../.../...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 30 Ianuarie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia a fost reprezentat de  
procuror (...)

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulate de petentul (...).

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de amânare inițială a pronunțării din data de 23 ianuarie 2019, când instanța, în baza dispozițiilor art. 391 alin. 1 Cod procedură penală, a stabilit termen de pronunțare la data de 30 ianuarie 2019.

CURTEA DE APEL

Asupra cauzei penale de față,

**I. Obiectul cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unor chestiuni de drept.**

Potentul contestator (...) a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Care este modalitatea procedurală, prin care o persoană arestată preventiv în cursul procesului penal, dar achitată prin hotărâre definitivă, poate solicita constatarea caracterului nelegal al măsurii arestării preventive după finalizarea procesului penal, dacă instanța penală nu a statuat și asupra acestui aspect prin hotărârea de achitare?

2. Dacă există vreun termen limită, înăuntrul căreia să se poată formula o astfel de cerere în fața instanței penale?

3. Dacă, urmare finalizării procesului penal prin achitarea persoanei, față de care s-a dispus măsura arestării preventive în cursul procesului penal, se poate considera că arestarea preventivă are caracter nelegal de către instanța penală”.

**II. Expunerea succintă a cauzei**

Prin sentința penală nr. 172/19.11.2018 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr.(.../.../...), în baza art. 598 alin. (1) lit. c) C.pr.pen. a fost respinsă ca inadmisibilă contestația împotriva executării Sentinței penale nr. 32/2016 pronunțată de Tribunalul Alba, definitivă prin Decizia penală nr. 855/A/2016 a Curții de Apel Alba Iulia, formulată de petentul (...) (...).

În motivarea sentinței s-a arătat că prin contestația la executare formulată de petentul (...) s-a solicitat să se lămurească înțelesul sentinței penale nr. 32/22.02.2016 a Tribunalului

Alba, în sensul de a constata nelegalitatea arestării preventive luată față de petent în perioada 31.05.2000 până la data de 11.04.2001. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. c) C.pr.pen. raportat la art. 539 C.pr.pen. și Decizia nr. 15/2017 a ÎCCJ – Completul competent să judece recursul în interesul legii.

În motivarea contestației la executare, petentul a arătat, în esență, că prin sentința penală nr. 32/2016 pronunțată de Tribunalul Alba, definitivă prin Decizia penală nr. 855/A/2016 a Curții de Apel Alba Iulia, a fost achitat pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, stabilindu-se nevinovăția petentului. S-a arătat că, întrucât pe parcursul procesului penal a fost arestat preventiv în perioada 31.05.2000 – 11.04.2001, rezultă și nerespectarea prezumției de nevinovăție cu ocazia dispunerii măsurilor privative de libertate și, evident, caracterul vădit nelegal al privării de libertate, justificat prin pronunțarea unei hotărâri definitive de achitare pentru lipsa vinovăției.

S-a mai arătat că petentul a formulat o acțiune civilă în repararea pagubei produse prin privarea nelegală de libertate, dar atare despăgubiri nu pot fi acordate decât dacă instanța va constata că există o împiedecare la aplicarea convenției CEDO în privința reparării prejudiciului.

Tribunalul Alba a arătat în esență că o contestație la executare reprezintă un mijloc jurisdicțional de rezolvare a incidentelor intervenite în cursul executării pedepselor, o astfel de procedură nemaifiind incidentă când a încetat obligația de executare a pedepsei, că o contestație contra executării hotărârii penale poate fi formulată în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, fiind o modalitate de înlăturare sau modificare a pedepsei, fără însă a putea fi analizate ori reanalizate aspecte care sunt legate de alte instituții de drept cu reglementare distinctă, că o contestație la executare nu reprezintă o cale de atac ci o procedură de rezolvare a situațiilor relative la executarea hotărârii, după rămânerea definitivă a acesteia.

Tribunalul Alba a făcut referire la decizia nr.15/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii în considerentele căreia s-a arătat că, legat de cazurile în care se poate formula contestație la executare, acela prevăzut la art. 598 alin. (1) lit. c) teza a doua din Codul de procedură penală, respectiv „când se ivește [...] vreo împiedecare la executare“, este foarte cuprinzător, permițând analiza inclusiv a eventualului caracter nelegal al detenției (pct. 41).

Tribunalul Alba a apreciat că nu este admisibilă o astfel de contestație la executare, făcând ample referiri la doctrina și practica judiciară, reținând în esență că o contestație la executare nu poate fi îndreptată decât numai împotriva hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare, că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în recurs în interesul legii menționată mai sus face referire la o hotărâre de condamnare iar nu la una de achitare.

În ceea ce privește nelămuririle cu privire la hotărârea penală, s-a arătat că acestea trebuie să vizeze înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori posibile dispoziții contradictorii din cuprinsul acestuia, or, ceea ce se solicită de către petent nu este, practic, lămurirea unor dispoziții din cuprinsul dispozitivului sentinței penale nr. 32/2016 ci să se adauge la aceasta prin pronunțarea unei soluții cu privire la nelegalitatea arestării preventive, ulterior rămânerei definitive a respectivei hotărâri.

S-a apreciat că nu se poate uzita de procedura contestației la executare pentru a se constata nelegalitatea unei măsuri preventive, deoarece temeiul de nelegalitate, dacă ar fi existat, putea și trebuia invocat și, respectiv, constatat fie în fața instanței care a dispus cu privire la măsura preventivă respectivă, fie în calea de atac formulată împotriva încheierii acestei instanțe.

Instanța a mai arătat că prin Decizia nr. 15/2017 a ÎCCJ s-a reținut că „hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate“, astfel că, pe cale de consecință, pentru a se putea pronunța asupra nelegalității arestării preventive, instanța investită cu soluționarea contestației la executare ar trebui să reanalizeze temeiurile care au dus la luarea, prelungirea,

menținerea ori, după caz, revocarea măsurii preventive, adică să se pronunțe asupra unor lucruri cu privire la care s-a statuat deja în condițiile art. 300 ind.2 C.pr.pen. din 1968 (art. 362 C.pr.pen.) care instituie obligația instanței ca, periodic, să verifice legalitatea și temeinicia arestării preventive, ceea ce, în opinia instanței, ar contraveni dispozițiilor art. 23 alin. (5) – (7) din Constituție și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicată, și ar afecta într-un mod nepermis autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătorești.

Împotriva sentinței menționate petentul a formulat contestație, solicitând admiterea acesteia, desființarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se constate nelegalitatea măsurii arestării preventive dispuse față de petent.

### **III. Punctele de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept:**

1. Potentul contestator (...) a susținut că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept expuse este admisibilă, dat fiind faptul că obiectul cauzei îl reprezintă cererea de constatare a nelegalității măsurii arestării preventive, în contextul pronunțării deciziei nr. XV/18.09.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, prin care s-a statuat că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate trebuie să fie constatat explicit prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Astfel, hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate.”

S-a arătat că această hotărâre este obligatorie în cauzele civile având ca obiect solicitări de acordare a despăgubirilor pe motivul arestării nelegale, cereri întemeiate pe art. 539 alin. 2 Cod proc.pen. 2010.

S-a mai arătat că, în consecință, pentru ca o persoană ce a fost arestată preventiv în cursul unui proces penal să aibă vocația de a solicita despăgubiri pe calea unui proces civil, trebuie să obțină unul din actele jurisdicționale enumerate de acest text legal, prin care să fie constatat explicit caracterul nelegal al măsurii arestării preventive, iar, pentru aceasta, trebuie să se adreseze instanței penale. S-a arătat că prin decizia nr. 48/2016 a Curții Constituționale (pct. 12), s-a statuat că instanța de judecată, care se pronunță prin hotărâre definitivă asupra cauzei penale, are obligația de a stabili caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate.

S-a mai arătat că, în principiu, acest lucru se poate face doar în cazul achitării, or, în cazul petentului, instanța, care a dispus achitarea, nu s-a pronunțat și asupra caracterului nelegal al măsurii arestării preventive dispuse față de acesta, acesta fiind motivul pentru care, petentul s-a adresat instanței penale pentru a statua asupra cererii de stabilire a caracterului nelegal al măsurii arestării preventive dispuse față de acesta în cursul procesului penal.

2. Reprezentantul Ministerului Public a susținut că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație Justiție este inadmisibilă.

### **IV. Admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație Justiție și punctul de vedere al instanței.**

Curtea constată, prin prisma prevederilor art.475 C.proc.pen., că cererea petentului este admisibilă în parte, în ce privește prima chestiune de drept, pentru următoarele considerente:

Curtea de apel este investită cu judecarea căii de atac a contestației formulată împotriva unei sentințe prin care s-a respins o contestație la executare, urmând a pronunța o decizie în ultimă instanță conform art.597 alin.8 C.proc.pen.

Chestiunea de drept invocată de petent reprezintă o chestiune de drept asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Chestiunea de drept invocată de petent reprezintă, în opinia Curții, o chestiune de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, deși reprezintă o problemă de drept procesual penal.

În acest sens, Curtea arată că Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat admisibile mai multe sesizări de pronunțare a unor hotărâri prealabile privind chestiuni de drept procesual penal.

Astfel, prin *decizia nr.2/2015* a fost admisă sesizarea prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "care este calea de atac legală în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală (revizuirea în cazul hotărârilor C.E.D.O.), în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului". Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală, în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului, calea de atac este recursul în forma și reglementarea prevăzută de lege la data judecării recursului inițial. În motivarea acestei decizii s-a arătat că *deși obiectul sesizării îl reprezintă o problemă ce se circumscrie sferei normelor procesual penale, de dezlegarea chestiunii de drept depinde "soluționarea pe fond a cauzei" având în vedere diferențele majore între căile de atac prevăzute atât în legislația în vigoare de la 1 februarie 2014, cât și în cea anterioară acestei date.*

Prin *decizia nr.5/2015* a fost admisă sesizarea prin care se solicita pronunțarea unei hotărâri prealabile, în sensul "dacă hotărârea pronunțată în soluționarea căii de atac extraordinare prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală și împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută de lege o cale de atac poate fi supusă apelului, conform art. 432 alin. (4) din Codul de procedură penală." Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că hotărârea pronunțată în procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută o cale de atac, nu poate fi supusă apelului. În motivarea deciziei s-a arătat, referitor la condiția dependenței dintre soluționarea pe fond a cauzei și lămurirea ce ar fi dată chestiunii de drept, că *problema admisibilității căii de atac a apelului în ipoteza analizată are consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.* Instanța supremă a arătat în continuare că, spre deosebire de situațiile când faza procesuală în care se află cauza exclude de plano rezolvarea fondului cauzei, în calea extraordinară a contestației în anulare, dacă s-ar ajunge la concluzia admisibilității apelului, ar exista posibilitatea trecerii în etapa judecării contestației în anulare.

Prin *decizia nr.22/2015* Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept, în sensul dacă "în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. 1 din Codul de procedură penală instituția redeschiderii procesului penal este aplicabilă doar proceselor în care a avut loc o soluție pe fond a cauzei (judecata în primă instanță și în calea ordinară de atac) sau și celor care au avut ca obiect soluționarea unor căi extraordinare de atac (contestatie în anulare, revizuire) ori a altor cereri". Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii. Instanța supremă a arătat că *de modul de soluționare a fondului cererii de redeschidere a procesului penal depinde lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a chestiunii de drept vizând admisibilitatea cererii.*

În fine, prin decizia nr.27/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care în baza art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală este admisă plângerea persoanei vătămate și se dispune infirmarea ordonanței procurorului și redeschiderea urmăririi penale, este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară potrivit art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că redeschiderea urmăririi penale prevăzută de art. 335 din Codul de procedură penală este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, atât în urma infirmării soluției procurorului de către procurorul ierarhic superior în procedura prevăzută de art. 336 și următoarele din Codul de procedură penală, cât și în cazul infirmării dispuse din oficiu. În motivarea acestei decizi s-a arătat că *soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării*, dosarul având ca obiect cererea de confirmare a Ordonanței nr. 88/II/2/2015 din 11 iunie 2015 prin care a fost infirmată Ordonanța de clasare nr. 596/P/2014 din 20 aprilie 2015 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Galați.

În prezenta cauză, Curtea constată că de lămurirea chestiunii de drept invocată de petent depinde soluționarea pe fond a cauzei. Astfel, în condițiile în care contestația la executare formulată de petent în baza art.598 alin.1 lit.c C.proc.pen. a fost respinsă ca inadmisibilă de prima instanță, identificarea mijlocului procesual prin care instanța penală sesizată de o persoană care a fost arestată preventiv și apoi achitată, fără ca instanța penală să fi statuat prin hotărâre asupra caracterului nelegal al privării de libertate, se poate pronunța asupra unei cereri de constatare a caracterului nelegal al privării de libertate reprezintă o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Curtea urmează însă a reformula prima întrebare a petentului astfel: „În aplicarea art.539 alin.2 C.proc.pen., în situația în care instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunțat cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se poate stabili acest caracter pe calea contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin.1 lit. d sau art.598 alin.1 lit. c teza I-a C.proc.pen.?” (pentru considerentele ce se vor arăta în cele ce urmează).

Curtea constată însă că este inadmisibilă cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la cea de-a doua și a treia chestiune invocate de petent, și anume „Dacă există vreun termen limită, înăuntrul căreia să se poată formula o astfel de cerere în fața instanței penale?” și respectiv „Dacă, urmare finalizării procesului penal prin achitarea persoanei, față de care s-a dispus măsura arestării preventive în cursul procesului penal, se poate considera că arestarea preventivă are caracter nelegal de către instanța penală”, motiv pentru care urmează a o respinge. Curtea apreciază că răspunsurile la aceste întrebări vor decurge din dezlegarea ce va fi dată sesizării pentru prima chestiuni de drept.

*Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție:*

Conform art.539 C.proc.pen. („Dreptul la repararea pagubei în cazul privării nelegale de libertate”):

„(1) Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate.

(2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei”.

Prin decizia nr.15/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii s-au stabilit următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate trebuie să fie constatat explicit prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia.

Hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate”.

În considerentele acestei decizii se arată, la pct.41 C.pen., că „analiza eventualului caracter nelegal al arestării unei persoane, ulterior rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de condamnare (în faza de executare a pedepsei), se poate realiza de asemenea de către instanța penală pe cale contestației la executare, reglementată în dispozițiile art. 597 - 599 din Codul de procedură penală” S-a mai arătat că, „legat de cazurile în care se poate formula contestație la executare, trebuie subliniat că acela prevăzut la art. 598 alin. (1) lit. c) teza a doua din Codul de procedură penală, respectiv "când se ivește (...) vreo împiedicare la executare", este foarte cuprinzător, permițând analiza inclusiv a eventualului caracter nelegal al detenției”.

Curtea de Apel Alba Iulia constată că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție face referire la contestația la executare formulată împotriva unei hotărâri de condamnare, nu împotriva unei hotărâri de achitare, situația hotărârilor de achitare fiind analizată în mod distinct în decizia menționată în considerentele de la punctele 43-55. Se arată în aceste considerente (pct.53) că „pronunțarea unei hotărâri de achitare nu atribuie implicit și un caracter nelegal măsurii preventive privative de libertate dispuse în cauza respectivă. Caracterul nelegal al măsurii preventive dispuse în cauză trebuie stabilit doar de către organele judiciare penale enumerate în dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, prin actele procesuale menționate în acesta”. Se mai arată la pct.54, că „acest caracter nelegal al măsurii preventive privative de libertate nu poate fi dedus din soluția pronunțată în soluționarea conflictului de drept penal de către instanța investită cu soluționarea în fond a cauzei, ci trebuie constatat de organele competente prin raportare la prevederile legale aplicabile în materie”. Concluzionând, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că „achitarea reclamanților dispusă în procesul penal nu echivalează automat cu nelegalitatea măsurii arestării preventive, întrucât nelegalitatea privării de libertate trebuie stabilită prin hotărârile instanțelor penale” (pct.55).

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea constată că în cazul în care s-a pronunțat o hotărâre de achitare, instanța civilă sesizată în temeiul art.539 C.proc.pen. cu o cerere de acordare de despăgubiri pentru privarea nelegală de libertate nu poate stabili caracterul nelegal al acestei privări, iar în situația în care instanța penală care a pronunțat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunțat prin hotărârea definitivă cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se pune problema identificării mijlocului procesual prin care instanța penală sesizată de persoana achitată cu o cerere de constatare a caracterului nelegal al privării de libertate se poate pronunța asupra acesteia.

Curtea mai arată că pot fi invocate temeiuri de nelegalitate a măsurii necunoscute de părți sau instanță cu ocazia judecării cauzei pe fond, poate exista situația unor temeiuri pe care instanțele nu le-au examinat (nici chiar cu ocazia deciziilor de punere în libertate) sau situația a unor cereri de constatare a nelegalității asupra cărora instanțele competente să nu se fi pronunțat, ceea ce ar justifica, suplimentar, necesitatea existenței unui mijloc procesual de constatare a acestor nelegalități.

Curtea arată că în Codul de procedură penală nu se prevede în mod expres niciun astfel de mijloc procesual, iar Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în decizia nr.15/2017 că este posibilă constatarea caracterului nelegal al privării de libertate și după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, astfel că se poate aprecia că singura instituție a cărei incidență s-ar putea avea în vedere ar fi cea a contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin.1 lit.d sau art.598 alin.1 lit.c teza I-a C.proc.pen. (există o nelămurire

cu privire la hotărârea care se execută), însă o altă posibilă interpretare ar fi una restrictivă, în sensul că nu se poate constata caracterul nelegal al unei măsuri preventive a arestării decât până la finalizarea ciclului ordinar al judecății.

Pentru aceste considerente, Curtea va admite în parte cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de petentul (...) în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

Va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În aplicarea art.539 alin.2 C.proc.pen., în situația în care instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunțat cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se poate stabili acest caracter pe calea contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin.1 lit.d sau art.598 alin.1 lit.c teza I-a C.proc.pen.?”

Va respinge cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea celorlalte chestiuni de drept invocate de petent.

În baza art. 477 alin.2 C.proc.pen. va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,  
ÎN NUMELE LEGII  
DISPUNE**

Admite în parte cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de petentul (...) în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În aplicarea art.539 alin.2 C.proc.pen., în situația în care instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunțat cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se poate stabili acest caracter pe calea contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin.1 lit.d sau art.598 alin.1 lit.c teza I-a C.proc.pen.?”

Respinge cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea celorlalte chestiuni de drept invocate de petent.

În baza art. 477 alin.2 C.proc.pen. suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 30.01.2019.

**Președinte,**  
(...)

**Judecător,**  
(...)

**Grefier,**  
(...)